

Dve krajiny...

Už naozaj veľmi dlho sa nemôžem zbaviť dojmu, že na Slovensku existujú dve krajiny. Jedna – krajina powerpointov, posterov, referátov a ustanovení zákonov – nachádzajúca sa vo vystúpeniach rečníkov na rôznych konferenciách, v prehláseniach politikov, v diplomovkách a seminárnych prácach... a v paragrafovom znení zákonov. V tej druhej žijem, denno-denne ňou prechádzam, prežívam v nej víkendy a dovolenky, pozerám na ňu z vlakov, autobusov, bicykla ... Tie krajiny sú akoby divergentné, s minimálnou snahou o stretnutie sa – teraz alebo v blízkej budúcnosti.

Prvá krajina je krajinou farebných fotografií turistických destinácií lákajúcich dovolenkárov k pobytu, krajinou reportingov pre bruselské inštitúcie, krajinou implementácií a preberaní európskych smerníc, krajinou politickej korektnosti, kde sa nikdy nepomenovávajú príčiny, skutky, páchatelia a nevyvodzujú konzekvencie. Je to krajina alibizmu, obštrukcií, frázy a nevykonateľných – objektívne či subjektívne – zákonov, vyhlášok, usmernení... Je to krajina uplatňovania politickej či ekonomickej nadradenosti, selektívnej spravodlivosti a morálneho relativizmu.

Druhou krajinou je krajina reality. Krajina nelegálnych skládok odpadu, krajina dynamicky sa šíriacich invázií druhov rastlín, krajina tečúcich žump, septikových a močovkových, krajina podpaľáčov trávnych porastov, krajina zoštiepkovaných brehových porastov a „zrevitalizovanej“ obecnej zelene, krajina stoviek hektárov degradujúcich pôd, krajina, ktorej existencia v tomto stave (a v tomto čase) bola determinovaná existenciou tej prvej. Je to krajina čínskych opíc, kde nikto nič nevidí, nepočuje a nehovorí, nikto nenesie zodpovednosť a od nikoho nie je táto zodpovednosť ani vyžadovaná, lebo skoro všetkým tento stav vyhovuje.

Podpisali sme Európsky dohovor o krajine, máme zákon o odpade, zákon o vodách, zákon o ochrane a využívaní poľnohospodárskeho pôdneho fondu..., máme vymedzenú zodpovednosť nájomcov, správcov a vlastníkov pozemkov, samospráv, obvodných úradov životného prostredia, obvodných pozemkových úradov, štátnych a mestských polícií... A predsa sa krajina stráca.

Na stenu zavesíme preambulu Ústavy SR a vyzývame ľudí k národnej hrdosti. Na internetových stránkach rôznych ministerstiev zriadime antikorupčné linky. Hrdo sa hlásime k výročiam podpísania rôznych medzinárodných dohovorov a chválime sa kvalitou vnútroštátnej legislatívy. Bez mihnutia oka ratifikujeme Európsky dohovor o krajine, vyhlásime súťaž Dedina roka... a myslíme si, že to stačí. Dovtedy, kým akékoľvek malé dieťa, niekde spoza nelegálnej skládky odpadu, od tečúcej žumpy či z porastu inváznej slnečnice hlúznatej, s nevinnou odvahou nezakričí: „... ale veď kráľ je nahý!“ Čo potom urobí kráľ?

Mgr. Rudolf Pado
Foto: autor

